

Arrest

nr. 269 055 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 september 2021 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische moslim te zijn geboren op X 1995 in X (Centraal-Irak). Uw vader overleed in 1994 toen uw moeder nog zwanger was van u. Uw moeder hertrouwde met een man uit Mosul (Centraal-Irak). In 2000 verhuisden u samen met uw moeder en zus Noor naar daar. U was daar woonachtig tot 2013. U woonde niet graag in Mosul. Uw overbuur, een advocate, had permanent beveiliging staan voor haar huis. Deze beveiliging betrof militieleden die geregeld ruzie met jullie zochten. Wanneer er weer een uit de hand gelopen discussie ontketende tussen u en de milities besloot u Irak te verlaten naar Maleisië.

U bleef in Maleisië van september 2013 tot maart 2015. U vroeg er asiel aan bij UNHCR en kreeg een tijdelijke verblijfsvergunning. Tijdens uw periode in Maleise werkte u uw middelbaar af aan de Saoedi Arabië-school. U volgde er tevens Engelse lessen. Gezien Maleisië geen permanente verblijfsvergunningen aan vluchtelingen gaf, besloot u Maleisië ook te verlaten.

Na uw studies keerde u terug naar Bagdad. Een maand later ging u naar Tartous (Syrië). Uw tante zat daar en was van plan naar Europa te vertrekken. U besloot uw oud UNHCR dossier te heractiveren en zou in Amerika hervestigd worden. Echter uw tante verliet Syrië voor u en gezien u vanaf dan alleen was en financieel niet capabel was mee te reizen naar Europa besloot u opnieuw terug te keren naar Bagdad. U woonde er vervolgens van 2015 tot 2019 bij uw andere tante. U oefende er verschillende jobs uit. Uw laatste job was bij de firma ATC en u werd, via onder aanneming, tewerkgesteld bij het telecombedrijf 'Zain'. U was er aanvankelijk chauffeur en u mocht er later ook als ingenieur aan de slag. Uw functie bestond erin internetpalen en hun verbinding te controleren.

In de namiddag van 3 oktober 2019 diende u met drie andere collega's werk te verrichten voor Zain. Jullie reden naar een netwerkpaal in de regio Karadat Maryam. Tijdens jullie werk verschenen er twee wagens van een onbekende militie. Zij namen jullie en al jullie apparatuur mee en jullie werden ontvoerd. Jullie werden drie dagen lang ondervraagd over internet-aangelegenheden en jullie persoonlijke gegevens. U werd tijdens deze ondervragingen ook vaak mishandeld.

Op 6 oktober 2019 nam de militie jullie weer mee en jullie werden ergens langs de kant van de weg achtergelaten. Ze zeiden dat jullie niets mochten vertellen over hetgeen zich had voorgedaan en jullie werkzaamheden dienden stop te zetten. Jullie moesten de blinddoek oplaten tot ze wegreiden. Uw collega W.(...) gaf hieraan geen gehoor en hij werd doodgeschoten. Jullie spraken af om dit alles aan niemand te vertellen, lieten W.(...) achter en vluchtten weg. U vluchtte naar Al Bayaa, bij een vriend. U belde van hieruit naar uw tante en vertelde haar alles. Zij raadde u aan niet terug te keren naar huis omdat er mensen bij haar naar u waren vragen. Uw tante had hen meegedeeld dat ze niet wist waar u zich bevond. De volgende dag kwamen deze onbekenden opnieuw bij uw tante langs en werd zij geslagen. Ook werd uw wagen beschadigd. U contacteerde ook ATC, het bedrijf dat boven 'Zain' stond, en lichtte hen in over alles. Zij raadden u aan Irak te verlaten.

Via een vriend van uw vriend werden uw uitreisdocumenten, waarom een visum, geregeld. Op 7 november kon u uw visum gaan ophalen. U plande hierop direct uw vlucht en verliet Irak op 11 november 2019, legaal, via de luchthaven van Bagdad. U reisde via Barcelona naar België. U vroeg internationale bescherming aan op 24 juli 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Iraakse identiteitskaart (origineel), identiteitskaart vader (kopie), Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel), nationaliteitsbewijs vader (kopie), eerste pagina Iraaks paspoort(kopie), UNHCR kaarten van Maleisië en Syrië (originelen), ATC werkkaart (origineel), studentenkaart Maleisië (origineel), overlijdensakte vader (origineel), verblijfsvergunning Tartous (kopie), document van de firma 'Zain' (kopie) en uw visum (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben nadat u samen met collega's ontvoerd werd door een militie en dagenlang ondervraagd en mishandeld bent geweest. Een van uw collega's werd vermoord en volgend op uw vrijlating kwamen militieleden u nog tweemaal zoeken. U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door "de milities" (CGVS, p. 31).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat er tegenstrijdigheden opgemerkt zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze bij het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat wanneer u en uw collega's uiteindelijk vrijgelaten werden na jullie gevangenschap jullie geblinddoekt vervoerd werden. Tijdens deze weg werd er door de militieleden gezegd dat een van jullie het niet gehaald had en bezweken was aan de verwondingen van de mishandelingen (zie DVZ vragenlijst, vraag 5). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u en uw drie collega's bij jullie vrijlating geblinddoekt vervoerd werden, uit de auto werden gezet en het bevel kregen jullie blinddoek niet af te doen en te blijven liggen tot ze weg waren. Bleek dat uw collega W.(...) zijn blinddoek had afgedaan en daar toen, in jullie aanwezigheid, werd doodgeschoten (CGVS, p. 22). Verder verklaarde u bij de DVZ drie dagen te zijn vastgehouden en mishandeld omdat uw kidnappers jullie ervan beschuldigden spionnen en lafaards te zijn die tegen de milities waren (DVZ, vraag 5). Bij CGVS verklaarde u dan weer dat de militieleden informatie over het internetgebruik, de providing ervan en de gebruikte programma's alsook jullie persoonlijke gegevens wouden te weten komen (CGVS, p. 25). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u hier overigens eveneens inconsistente verklaringen over af. Zo beweerde u aanvankelijk dat u gekidnapt was omwille van uw job. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u dan niet gewoon van job veranderde na het incident verklaarde u dit niet gedaan te hebben omdat uw ontvoering niets te maken had met uw job, maar louter met uzelf, als persoon (CGVS, p. 30). Het ging plots niet meer over uw werk, paswoorden en systemen maar om uw soennitische achtergrond. U geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde u het allemaal niet te kunnen concretiseren (CGVS, p. 31). Dit is niet ernstig temeer het hier feiten betreft die mee dé kern uitmaken van uw relaas en uw beslissing uw land te verlaten.

Naast het feit dat u niet in staat bleek duidelijk aan te geven waarom u werd ontvoerd, bleek u evenmin te weten wie achter uw ontvoering zat. U verklaarde gekidnapt te zijn door "milities". Welke kon u niet duiden (CGVS, p. 25, p. 28). Bij terugkeer naar Irak verklaarde u vaagweg "milities" te vrezen, zonder enige precisering (CGVS, p. 31). Gezien uw angst voor deze personen dé aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst en dé reden is waarom u een terugkeer vreest, mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen, dan toch minstens zou getracht hebben u te informeren over wie u belaagde en waarom. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na uw (beweerde) ontvoering pogingen ondernam u hier verder rond te informeren. Juist gezien u zelf verklaarde het eigenlijk allemaal niet te kunnen concretiseren (zie supra), kan eens te meer verondersteld worden dat u de nodige stappen zou zetten u hierover bijkomend te informeren.

Het mag voorts ook ten zeerste verbazen dat u niemand inlichtte van de feiten die u zou hebben meegeemaakt, zelfs uw werkgever 'Zain' niet. Wanneer u gevraagd werd of u uw werkgever gecontacteerd hebt, vroeg u zich aanvankelijk bovendien luidop af waarover u deze zou hebben moeten contacteren (CGVS p. 29). Uw laconieke houding in deze is tekenend. Dat u geen personeel was van 'Zain' maar wel van ATC, zoals u aanhaalde (CGVS p. 29), kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Immers, juist gezien uw verklaringen dat u personeel was van ATC en dat de directeur van deze firma zich in Turkije bevindt, is het eens zo opmerkelijk dat u dan niet eens de moeite zou hebben gedaan om eventueel toch iemand bij de firma 'Zain', bij wie u in onderaanneming werkte, te informeren van het gebeuren. Er kan bovendien ook wel verondersteld worden dat er voor de firma ATC zelf iemand de functie van ad interim directeur waarnam om de zaken in Irak zelf op te volgen, dit gezien de fysieke afwezigheid van de eigenlijke directeur. Uiteindelijk haalde u aan dat u wel de directeur van ATC in Turkije belde, maar deze raadde u enkel aan het land te verlaten (CGVS p. 29). Los van het feit dat u hier dan weer niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, kan dit ook ten zeerste worden betwist. Dat u bij

niemand anders in Irak zelf terecht kon en dus rechtstreeks met de directeur in Irak moest bellen, is reeds weinig aannemelijk (zie supra). Anderzijds kon u ook niet overtuigen hoe u aan het nummer van de directeur bent geraakt. Immers, uw eigen telefoon was kapot, zo verklaarde u (zie CGVS 27). U hierop gewezen en gevraagd hoe u dan aan de contactgegevens van de directeur van ATC kwam, haalde u dan aan dat uw vriend, bij wie u na uw vrijlating onderdook, de neef van de directeur van ATC kende en via deze neef geraakte u dan aan het telefoonnummer van een collega die u op zijn beurt dan het nummer van de directeur in Turkije gaf (CGVS p. 27 en 30). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt gezien u ook gewoon via de neef dan rechtstreeks het nummer van de directeur had kunnen krijgen. Kan hier tot slot nog worden aan toegevoegd dat het ook niet kan overtuigen dat het bedrijf ATC, met dochteronderneming en 1000 werknemers in Irak, zoals u verklaarde (CGVS p. 30), zich zonder meer zou beperken tot de opmerking dat ze niets konden doen en u het land moest verlaten. Er kan verondersteld dat zij toch de nodige moeite zouden doen hun werknemers toch enige bescherming te bieden.

Rekening houdende met voorgaande, komt ook de geloofwaardigheid van het vervolg van de feiten, i.c. uw belagers zouden u nog meermaals bij u tante thuis zijn komen zoeken, die zich zouden hebben voorgedaan in het gedrang.

Dat ook aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts eens te meer uit volgende. Los van het feit dat u aangaande deze huisbezoeken niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, houden uw verklaringen ook geen steek. U haalde aan dat onbekenden naar u waren komen vragen de dag van uw vrijlating alsook de dag nadien. U legt hier een link met uw ontvoerders en bent ervan overtuigd dat ze u willen liquideren (CGVS p. 25 en p. 28). Rekening houdende met bovenstaande vaststelling dat u niet eens weet door wie u zou zijn ontvoerd, mag het duidelijk zijn dat geenszins kan worden ingezien hoe u dan zou weten dat personen die naar u kwamen vragen gelinkt zijn aan de militie die u zou ontvoerd hebben. Dit terzijde, waarom uw ontvoerders, indien ze u effectief willen doden, u eerst gewoon zouden vrijlaten om u dan vervolgens diezelfde dag alweer te komen zoeken, is geenszins duidelijk en is volstrekt onlogisch. U kon hier ook zelf geen duidelijkheid scheppen (CGVS p. 28). Gezien de ernst van de feiten die u tijdens uw ontvoering zou hebben meegemaakt, i.c. u zat drie dagen geblinddoekt opgesloten, u hoorde mensen schreeuwen van de pijn, u zou zelf twee keer zijn opgehangen aan het plafond aan uw polsen en met een ketting zijn geslagen én uw collega zou zijn vermoord (zie p. 26 + supra), mag het overigens ook wel ten zeerste verbazen dat u, indien u er effectief van uitging dat uw tante reeds de dag van uw vrijlating bezoek kreeg van uw ontvoerders, of personen die hieraan gelinkt waren, uw tante niet direct en uit veiligheidsoverwegingen aanraadde haar woning te verlaten.

Bij het tweede bezoek werd uw auto vernield, zo stelde u. Alle ruiten en de lampen werden kapotgeslagen (CGVS p. 29). Hier is het dan wel weer opmerkelijk dat u aanvankelijk, wanneer u werd bevraagd over de bekostiging van uw reis, stelde dat u 10.000 dollar kreeg uit de verkoop van uw auto (CGVS p. 23). Later, wanneer u over uw problemen vertelde en hierbij ook aanhaalde dat uw wagen werd vernield én u werd gevraagd of u dan voor uw vernielde wagen nog 10.000 dollar had gekregen, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u de wagen voor 5000 dollar of minder hebt kunnen verkopen omwille van de schade (CGVS p. 29). Ingeval van een waarachtig relaas kan ook hier verondersteld worden dat dan ook direct zo zou hebben verteld.

Voorts wordt de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde vrees verder duidelijk onderuit gehaald door het feit dat u probleemloos legaal het land via de luchthaven van Bagdad heeft verlaten (CGVS, p. 21-22). Indien u daadwerkelijk van overtuigd was dat u in het vizier stond van de milities, kan geenszins worden begrepen dat u überhaupt het risico zou nemen om legaal het land te verlaten. Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de luchthaven net een plek is waar milities effectief zijn geïnfiltrerd. Dat u bovendien ook probleemloos het land kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van milities, zoals u wil laten uitschijnen, geen sprake is.

Verder, doch niet in het minst, kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw reis heeft voorgelegd. U vernietigde uw paspoort bij aankomst in Zaventem omdat mensen u op de vlucht dit hadden aangeraden om te vermijden dat u naar Irak zou worden teruggestuurd (CGVS, p. 20). Het paspoort is nochtans een essentieel document dat naast de persoonsgegevens allerhande informatie bevat omtrent uw reis, moment van vertrek, eventuele verblijven in andere landen en verblijfsvergunning(en) ginds, Uw verklaring voor uw onvermogen uw paspoort voor te leggen is dan ook dermate stereotiep dat deze niet kan overtuigen. Het vermoeden

ontstaat dan ook dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie voor het CGVS verborgen te houden. Ook dit holt uw geloofwaardigheid verder uit. Dat u een kopie voorlegde van de eerste pagina van uw paspoort, kan geen ander licht werpen op voorgaande.

Ten slotte wordt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees eens te meer onderuit gehaald door het feit dat u pas acht maanden na uw aankomst in België om internationale bescherming vroeg. U kwam in België aan op 11 november 2019 en verzocht pas op 24 juli 2020 om internationale bescherming. U verklaarde dit gedaan te hebben omdat er u verteld werd dat u zes maanden moest wachten om uw verzoek in te dienen, tot uw visum verlopen was (CGVS, p. 21). Dit is niet ernstig. Van iemand die, zoals u, beweert zijn land omwille van een vrees voor zijn leven te hebben verlaten én er tot op heden niet te kunnen terugkeren, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt en dit van zodra hij op het grondgebied van het land bevindt waar hij uiteindelijk om bescherming verzoekt. Dat u eerst wachtte tot uw Spaans visum verlopen was, dit omdat u mogelijks rekening hield met de kans dat mogelijks u naar Spanje zou worden teruggeleid, is niet ernstig. Bovendien houdt uw argumentatie geen steek. Immers, uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat uw visum verliep op 9 mei 2020. Waarom u dan nog 2,5 maand wachtte alvorens internationale bescherming aan te vragen, is geenszins duidelijk.

De door u voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. De Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens. Deze staan in voorgaande vooralsnog niet ter discussie. De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs en de overlijdensakte op naam van uw vader hebben geen uitstaans met u noch uw asielmotieven. Deze stukken bevestigen ook louter de persoonsgegevens van uw vader en het feit dat hij overleden is, niets meer en niets minder. Uw ATC werkkaart, de papieren van Zain en studentenkaart van Maleisië tonen voorts aan dat u gewerkt heeft voor Zain en ATC en gestudeerd heeft in Maleisië, weerom zaken die niet betwist worden. Deze stukken spreken zich evenmin uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. De UNHCR kaart van Maleisië en Syrië en de verblijfsvergunning in Tartous tonen voorts aan dat u in een UNHCR procedure zat in beide landen en in Syrië een verblijfsvergunning had, niets meer niets minder. Het document betreffende uw visum tot slot toont louter aan dat u een Spaans visum kreeg uitgereikt, niets meer en niets minder. Op geen enkele manier kan dit stuk worden afgeleid wanneer en om welke redenen u Irak verliet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio

en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna:

het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS).

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, haalt verzoeker verscheidene landenrapporten aan en stelt hij: *“Door geen rekening te houden met de algemene situatie in Bagdad en met het risicoprofiel van verzoeker, heeft de tegenpartij artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.”*

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten:

- stuk 3: 20 Minutes, *Manifestations en Irak: En coupant Internet, le gouvernement ne fait qu'amplifier la contestation*, 26 oktober 2019;
- stuk 4: DH, *Nouvelles manifestations en Irak où Internet est coupé*, 4 oktober 2019;
- stuk 5: United States Department of State, *Iraq 2020 Human Rights report*;
- stuk 6: Security Council Report, *Iraq*, augustus 2021.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 18 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Irak te hebben verlaten nadat hij samen met collega's zou zijn ontvoerd door een militie en vervolgens dagenlang zou zijn ondervraagd en mishandeld. Een van zijn collega's zou zijn vermoord en volgend op zijn vrijlating zouden militieleden hem nog tweemaal hebben opgezocht. Hij vreest bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door 'de milities'.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die zijn identiteit en herkomst bevestigen, met name zijn Iraakse identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs en een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met zijn vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs en de overlijdensakte op naam van zijn vader die ook enkel de persoonsgegevens van zijn vader bevestigen en het feit dat hij is overleden, niets meer en niets minder.

Verzoekers ATC werkkaart, de papieren van Zain en de studentenkaart van Maleisië bevestigen voorts dat hij heeft gewerkt voor Zain en ATC en heeft gestudeerd in Maleisië; zaken die hier niet ter discussie staan. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de vervolgingsfeiten die verzoeker omwille van zijn professionele activiteiten in Irak zou hebben meegemaakt.

De UNHCR-kaart van Maleisië en Syrië en de verblijfsvergunning in Tartous tonen voorts aan dat verzoeker in een UNHCR-procedure zat in beide landen en in Syrië een verblijfsvergunning had. Het document betreffende zijn visum toont aan dat verzoeker een Spaans visum kreeg uitgereikt. Deze elementen worden niet betwist, maar houden verder geen verband met zijn vluchtmotieven. Op geen enkele manier kan uit deze stukken worden afgeleid wanneer en om welke redenen verzoeker Irak verliet.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding zouden hebben gevormd om Irak te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS op bepaalde punten, zoals het verloop van

zijn vrijlating en die van zijn collega's en het motief van de ontvoering, niet overeenkomen en hij bij het CGVS eveneens inconsistente verklaringen aflegde over het motief van zijn ontvoering, (ii) hij niet kon concretiseren en duiden wie precies achter de ontvoering zat, (iii) verzoeker zijn werkgever Zain niet inlichtte van de feiten die hij zou hebben meegemaakt, (iv) zijn verklaringen over de vermeende huisbezoeken na zijn vrijlating niet alleen blote beweringen zijn maar ook geen enkele steek houden, (v) verzoeker probleemloos op legale wijze het land via de luchthaven van Bagdad heeft verlaten terwijl de luchthaven net een plek is waar milities effectief zijn geïnfilteerd, (vi) het vermoeden ontstaat dat verzoeker moedwillig zijn paspoort achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie voor het CGVS verborgen te houden, en (vii) hij pas acht maanden na zijn aankomst in België om internationale bescherming vroeg.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

5.4. Verzoeker heeft bij de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent kernaspecten van zijn relaas. Verzoeker lijkt dit in het verzoekschrift niet te betwisten, maar repliceert dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn problemen op een duidelijke en gedetailleerde wijze toe te lichten tijdens zijn interview bij de DVZ; hij volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Deze uitleg kan evenwel niet dienen als verklaring of verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

Vooreerst blijkt uit zijn opgetekende verklaringen bij de DVZ dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om de voornaamste elementen en feiten van zijn vluchtrelaas weer te geven en hij deze elementen in het kader van zijn verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Zijn verklaringen werden hem verder in het Arabisch voorgelezen en verzoeker maakte hierbij geen opmerkingen (CGVS vragenlijst; NPO, p. 2). Hij heeft zijn verklaring ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook ten overstaan van het CGVS gaf verzoeker aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat hij er alle redenen voor zijn vertrek uit Irak in grote lijnen kon aanbrengen. Verzoeker bemerkte hierbij enkel dat er geen paswoord (in de laptop) is en dat dit verkeerd vertaald moet zijn geweest (NPO, p. 3). Deze aanpassing heeft echter geen betrekking op de vastgestelde tegenstrijdigheden en heeft dan ook geen verdere invloed op de bevindingen van het CGVS.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over het motief van zijn ontvoering alsook over het verloop van zijn vrijlating en deze van zijn collega's, aangezien dit de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoeker hiertoe niet in staat was, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker legde overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS eveneens inconsistente verklaringen af over het motief van zijn ontvoering. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Zo beweerde u aanvankelijk dat u gekidnapt was omwille van uw job. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u dan niet gewoon van job veranderde na het incident verklaarde u dit niet gedaan te hebben omdat uw ontvoering niets te maken had met uw job, maar louter met uzelf, als persoon (CGVS, p. 30).”* Het ging plots niet meer over zijn werk en systemen, maar om zijn soennitische achtergrond.

In het verzoekschrift citeert verzoeker deels uit de notities van het persoonlijk onderhoud en volhardt hij dat hij wegens zijn beroepsactiviteiten door milities werd gevisieerd. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring

de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen en neemt niet weg dat hij later in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn ontvoering niets te maken had met zijn job maar louter met hemzelf als persoon. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van zijn gehoorverslag: *“Ze zoeken mij. zelfs als ik van job verander. **Zo heb ik het niet begrepen? De kidnap ging toch puur over uw job? En de programma's enzo?** Dat kan ik niet concreet afleiden. Misschien heeft het te maken met mijn achtergrond of het feit dat ik een soenniet ben. Het is geen concrete aanwijzing dat ik zo behandeld werd omwille van mijn werk.”* (NPO, p. 30-31, eigen onderlijning).

Tevens is er een grote discrepantie tussen verzoekers verklaringen wat betreft het verloop van de vrijlating van verzoeker en zijn collega's, waarbij hij bij de DVZ aangaf dat uit de gesprekken van de militieleden bleek dat één van hen het niet had gehaald en was bezweken aan de foltering (CGVS vragenlijst, vraag nr. 5) en bij het CGVS dan weer aangaf een collega, eens ze uit de auto waren gezet, zijn blinddoek te vroeg afzette waarna hij in aanwezigheid van de anderen werd doodgeschoten (NPO, p. 22). Het loutere gegeven dat het interview bij de DVZ korter is dan bij het CGVS vormt geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor deze betekenisvolle discrepantie. Het verder volharden in zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, zonder meer, kan deze discrepantie evenmin opheffen.

Uit de geciteerde informatie omtrent de demonstraties in Irak en de cruciale rol van het internet hierbij, kan geenszins worden afgeleid dat personen, zoals verzoeker, door militieleden werden gevisieerd omwille van hun beroepsactiviteiten die erop waren gericht het werk van de manifestanten te vergemakkelijken door de kwaliteit van het internet te waarborgen. Deze informatie is van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan niet volstaan om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst sprake zal zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker moet dit in concreto aannemelijk maken. Gelet op voorgaande overwegingen, slaagt hij hierin niet. Bovendien blijkt uit de informatie dat de Iraakse overheid besloot om het internet af te sluiten tijdens de manifestaties van oktober 2019. Het is in dat opzicht weinig aannemelijk dat een telecombedrijf werkzaam in Irak tegen de Iraakse overheid zou ingaan, laat staan geen weet zou hebben van de maatregelen van de Iraakse overheid om het internet af te sluiten.

5.5. Verzoeker bleek evenmin in staat te duiden door welke milities hij werd ontvoerd. De uitleg in zijn verzoekschrift dat er meerdere milities zijn en hij niet in staat was te bepalen welke militie precies verantwoordelijk was, doet hier niet anders over denken.

Gezien zijn angst voor deze personen dé aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en dé reden is waarom hij een terugkeer vreest, mag, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, logischerwijs worden verondersteld dat verzoeker hierover duidelijke en concrete verklaringen kan afleggen en hij toch minstens zou hebben getracht zich te informeren over wie hem belaagde. Dit te meer gezien verzoeker volgens zijn laatste verklaringen op het CGVS niet helemaal kon specificeren waarom hij juist werd ontvoerd: *“Misschien heeft het te maken met mijn achtergrond of het feit dat ik een soenniet ben. Het is geen concrete aanwijzing dat ik zo behandeld werd omwille van mijn werk.”* Nergens uit zijn verklaringen blijkt echter dat hij na zijn beweerde ontvoering pogingen ondernam zich hier verder naar te informeren. De opmerking dat hij wel in staat was de personen die hem hadden ontvoerd te beschrijven, doet hieraan geen afbreuk.

Sterker nog, behalve de directeur van ATC in Turkije, heeft hij zelfs niemand ingelicht over de feiten die hij zou hebben meegemaakt, zelfs niet de firma 'Zain' waarvoor hij in onderaanneming werkte. De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *“Wanneer u gevraagd werd of u uw werkgever gecontacteerd hebt, vroeg u zich aanvankelijk bovendien luidop af waarover u deze zou hebben moeten contacteren (CGVS p. 29). Uw laconieke houding in deze is tekenend. Dat u geen personeel was van 'Zain' maar wel van ATC, zoals u aanhaalde (CGVS p. 29), kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Immers, juist gezien uw verklaringen dat u personeel was van ATC en dat de directeur van deze firma zich in Turkije bevindt, is het eens zo opmerkelijk dat u dan niet eens de moeite zou hebben gedaan om eventueel toch iemand bij de firma 'Zain', bij wie u in onderaanneming werkte, te informeren van het gebeuren. Er kan bovendien ook wel verondersteld worden dat er voor de firma ATC zelf iemand de functie van ad interim directeur waarnam om de zaken in Irak zelf op te volgen, dit gezien de fysieke afwezigheid van de eigenlijke directeur. Uiteindelijk haalde u aan dat u wel de directeur van ATC in Turkije belde, maar deze raadde u enkel aan het land te verlaten (CGVS p. 29). Los van het feit dat u hier dan weer niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, kan dit ook ten zeerste worden betwist. Dat u bij niemand anders in Irak zelf terecht kon en dus rechtstreeks met de directeur in Irak moest bellen, is reeds weinig aannemelijk (zie supra). Anderzijds kon u ook niet overtuigen hoe u aan het nummer van de directeur bent geraakt. Immers, uw eigen telefoon was kapot, zo verklaarde u (zie*

CGVS 27). *U hierop gewezen en gevraagd hoe u dan aan de contactgegevens van de directeur van ATC kwam, haalde u dan aan dat uw vriend, bij wie u na uw vrijlating onderdook, de neef van de directeur van ATC kende en via deze neef geraakte u dan aan het telefoonnummer van een collega die u op zijn beurt dan het nummer van de directeur in Turkije gaf (CGVS p. 27 en 30). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt gezien u ook gewoon via de neef dan rechtstreeks het nummer van de directeur had kunnen krijgen.*"

Waar verzoeker stelt dat het nutteloos zou zijn geweest om contact op te nemen met de Iraakse autoriteiten om hen in te lichten over het incident en vervolgens opnieuw contact op te nemen om te achterhalen welke militie verantwoordelijk was voor de ontvoering, wijst de Raad erop dat verzoeker nergens wordt verweten geen contact te hebben opgenomen met de Iraakse autoriteiten. Wel dat hij niemand anders dan de directeur bij ATC in Turkije – een loutere bewering trouwens – gecontacteerd had, zelfs niet de firma 'Zain' waarvoor hij op het moment van de feiten in onderaanneming werkzaam was. Zelfs indien verzoeker betwijfelde of het bedrijf iets zou kunnen hebben gedaan om hem te helpen, kon minstens van hem worden verwacht dat hij hen inlichtte en hij zich hierover nader informeerde. De vaststelling dat hij heeft nagelaten dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en ondermijnt verder de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

5.6. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij oordeelt dat, los van het feit dat hij aangaande deze huisbezoeken niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, verzoekers verklaringen ook geen steek houden:

"U haalde aan dat onbekenden naar u waren komen vragen de dag van uw vrijlating alsook de dag nadien. U legt hier een link met uw ontvoerders en bent ervan overtuigd dat ze u willen liquideren (CGVS p. 25 en p. 28). Rekening houdende met bovenstaande vaststelling dat u niet eens weet door wie u zou zijn ontvoerd, mag het duidelijk zijn dat geenszins kan worden ingezien hoe u dan zou weten dat personen die naar u kwamen vragen gelinkt zijn aan de militie die u zou ontvoerd hebben."

Met de repliek dat hij juist werd ontvoerd door leden van een militie waardoor hij logischerwijs daaruit afleidde dat de personen die bij hem thuis naar hem kwamen vragen leden waren van diezelfde militie, slaagt hij er nog steeds niet in meer duidelijkheid te brengen gezien hij blijft steken in louter giswerk. Nergens kan concreet en op geloofwaardige wijze worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk werd vervolgd, geïnterviewd of bedreigd door diezelfde militieleiden. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoeker vooreerst niet weet te duiden door welke milities hij werd gekidnapte.

Bovendien bemerkt de commissaris-generaal terecht dat het volstrekt onlogisch is waarom zijn ontvoerders, indien ze hem effectief willen doden, verzoeker eerst gewoon zouden vrijlaten om hem dan vervolgens diezelfde dag alweer te komen zoeken. Door te volharden dat ze hem hadden ontvoerd om informatie te krijgen over programma's en het internet en door louter te stellen dat hij niet weet waarom hij werd vrijgelaten maar *"[...] zichzelf als zeer gelukkig [beschouwt] dat hij is vrijgelaten"*, werpt hij geen ander licht op de zaak en gaat hij wederom voorbij aan zijn andere versie bij het CGVS, namelijk dat zijn ontvoering niet zozeer te maken had met zijn job maar eerder met hem als persoon en met zijn soennitische achtergrond.

Verder acht de commissaris-generaal het niet aannemelijk dat verzoeker zijn tante niet direct uit veiligheidsoverwegingen aanraade haar woning te verlaten indien hij er effectief van uitging dat zij reeds de dag van zijn vrijlating bezoek kreeg van zijn ontvoerders. Verzoeker slaagt er niet in hier anders over te doen denken. Zoals hierna zal blijken, kan hij niet worden gevolgd waar hij aanklaagt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle verklaringen die hij op dit punt heeft afgelegd.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn tante de dag van zijn vrijlating had gebeld, waarop zij hem inlichtte over mensen die hem waren komen zoeken. Pas de dag nadien, nadat zij een tweede keer werd benaderd door mensen op zoek naar hem en door hen mishandeld werd, heeft zijn tante uit angst en op eigen initiatief het huis verlaten (NPO, p. 22). De commissaris-generaal bemerkt hier dan ook terecht dat, gezien de ernst van de feiten die verzoeker tijdens zijn ontvoering zou hebben meegemaakt – hij zat drie dagen geblinddoekt opgesloten, hij hoorde mensen schreeuwen van de pijn, hij zou zelf twee keer zijn opgehangen aan het plafond aan zijn polsen en met een ketting zijn geslagen én zijn collega zou zijn vermoord (NPO, p. 26) –, het niet aannemelijk is dat hij zijn tante niet waarschuwde met oog voor haar eigen veiligheid op het moment dat hij voor de eerste maal vernam dat zij door zijn ontvoerders

werd benaderd terwijl zij op zoek waren naar hem. De commissaris-generaal heeft wel degelijk rekening gehouden met alle verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd, maar deze overtuigen, zoals hij terdege heeft opgemerkt, duidelijk niet.

5.7. Waar verzoeker repliceert dat het inderdaad riskant was om naar de luchthaven te gaan, maar benadrukt dat hij geen andere keus had, overtuigt hij niet. Gezien de ernst van de door hem voorgehouden bedreigingen, is het niet aannemelijk dat verzoeker een dermate groot risico zou nemen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie), blijkt immers dat de luchthaven net een plek is waar milities effectief zijn geïnfiltreerd. De opmerking in het verzoekschrift dat hij niet rechtstreeks het doelwit was van de nationale autoriteiten maar van een bepaalde militie, verandert hier niets aan. Indien verzoeker er daadwerkelijk van overtuigd was dat hij in het vizier en de negatieve aandacht stond van de milities, kan geenszins worden begrepen dat hij überhaupt het risico zou nemen om via de luchthaven, waar milities zijn geïnfiltreerd, legaal het land te verlaten.

De vaststelling bovendien dat verzoeker ook probleemloos het land kon uitreizen, is een indicatie dat van een vervolging in zijn hoofdte, uitgaande van milities, geen sprake is.

5.8. Met betrekking tot het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn paspoort moedwillig achterhoudt om zo essentiële informatie verborgen te houden, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder uitholt, werpt verzoeker op dat het CGVS gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de Spaanse autoriteiten om het visumdossier te verkrijgen.

De Raad herhaalt dat het aan verzoeker is om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze elementen omvatten, volgens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, en dat het er toe is gehouden na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en deze zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengen. Ook blijkt dat verzoeker stereotiepe en weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het onvermogen zijn paspoort voor te leggen. Verzoekers stelling dat hij het onverstandige advies van andere Irakezen heeft gevolgd, biedt in deze geen verschoning en doet niets af van de verantwoordelijkheid die op hem rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn beschermingsverzoek en de nodige documenten aan te brengen aan de asielautoriteiten met betrekking tot de relevante elementen van dit beschermingsverzoek zodat deze daarover kunnen beslissen.

Verzoekers betoog dat hij talrijke documenten heeft voorgelegd over zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn verblijven in het buitenland en zijn beroepsactiviteiten in Irak, gaat eraan voorbij dat geen van deze elementen worden betwist doch geen verschoning bieden voor het feit dat hij geen paspoort kan voorleggen. Verder is verzoekers kritiek dat geen onderzoek werd verricht naar het beweerd Spaanse visum niet dienstig, daar dit nog steeds geen duidelijkheid geeft over de inhoud van zijn paspoort, dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, *“een essentieel document [is] dat naast de persoonsgegevens allerhande informatie bevat omtrent uw reis, moment van vertrek, eventuele verblijven in andere landen en verblijfsvergunning(en) ginds, ...”*.

5.9. Dat het zijn vluchtrelaas aan algemene geloofwaardigheid ontbreekt, wordt des te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker pas acht maanden na zijn aankomst in België een beschermingsverzoek indiende.

De uitleg dat hij uit angst om gerepatriëerd te worden naar Spanje op grond van de verordening Dublin III en op advies van anderen enkele maanden heeft gewacht zijn beschermingsverzoek in te dienen, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept en daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich bij aan-

komst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

5.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel van voormelde bevindingen voldoende determinerend om samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en aangevoerde vrees voor “*de militias*” in Irak.

Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

5.11. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bedreigingen een sektarische grond hadden en niet zijn beperkt tot zijn beroepswerkzaamheden en dat hij als soenniet een risico loopt, leest de Raad in de beschikbare informatie dat soennieten in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische militias, doch niet dat zij actueel in die stad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (zie aanvullende nota verweerder, EASO “*Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019, p. 52-53).

Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden gevisieerd.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit

gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 17 januari 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis van de COI Focus "Irak: Veiligheidssituatie" van 24 november 2021 en het EASO COI Report "Iraq: security situation" van oktober 2020, besluit de verwerende partij dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017 en zet zij het volgende uiteen:

"De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van berrmbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De

betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities - leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136), die verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Waar hij verwijst naar de politieke crisis, de aanhoudende burgerprotesten tegen de economische situatie, de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit de bestreden beslissing dat met deze gegevens reeds genoegzaam rekening werd gehouden.

6.3. Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn soennitisch geloof, merkt de Raad op dat "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. In dit kader wijst de Raad erop dat een soennitische geloofsovertuiging aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, quod non in casu, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners van Bagdad, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoeker acht nog artikel 17, §2 van het KB CGVS geschonden maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES